

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 20 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Małecka

Protokolant: protokolant sądowy Tomasz Wojciechowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2020 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko B. F.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 127.649,49 zł (sto dwadzieścia siedem tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć złotych 49/100 groszy) wraz z odsetkami:

a) od kwoty 115.034,42 zł w wysokości 2,5-krotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, nie więcej jednak niż w wysokości odsetek maksymalnych liczonych od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 4.594,81 zł ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 15 maja 2019 r. do dnia zapłaty,

II. Kosztami procesu obciąża pozwanego i w związku z tym zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.800 zł, w tym 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ Sędzia M. Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 kwietnia 2019 r., wniesionym w postępowaniu upominawczym, **powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**, zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od **pozwanego B. F.** kwoty 127.649,49 zł wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od kwoty kapitału 115.034,42 zł od dnia 23 marca 2018 r. w wysokości 2,5-krotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty odsetek umownych, tj. 4.594,81 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że źródłem roszczenia jest nieuiszczona przez pozwanego należność, która wynika z zawartej w dniu 3 lutego 2014 roku umowy kredytu mieszkaniowego o numerze (...), wraz ze wszystkimi zabezpieczeniami ww. wierzytelności w tym hipoteką umowną w kwocie 477.3783,69 zł na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy P. (...) w P., prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Na płatne i wymagale zadłużenie powoda w kwocie 127.649,49 zł składają się:

a) 115.034,42 zł – kapitału,

b) 4.594,81 zł – odsetek umownych (naliczanych od należności głównej od dnia 22 marca 2018 r.),

c) 8.011,86 zł – odsetek z tytułu opóźnienia,

d) 8,40 zł – kosztów banku. (k. 3-4 akt)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt(...)) z dnia 25 czerwca 2019 r., Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (k. 27)

Pismem procesowym z dnia 15 lipca 2019 r., sprecyzowanym w dniu 6 sierpnia 2019 r., **pozwany B. F.** wniósł **sprzeciw od ww. nakazu zapłaty** zaskarżając go w całości i wnosząc o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego.

Uzasadniając swoje stanowisko, pozwany podniósł, iż podejmował próby rozwiązania sporu bezpośrednio z wierzycielem m.in. poprzez złożenie wniosku o restrukturyzację kredytu, ale nie otrzymał na nie odpowiedzi. Pozwany podał, iż od strony powodowej otrzymał jedną propozycję ugodową, której treścią była sugestia sprzedaży domu, będącego zabezpieczeniem kredytu. (k. 36 i 43)

W piśmie procesowym z dnia 19 września 2019r. powód, uztosunkowując się do sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty, podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, nie żądając skierowania stron do postępowania mediacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lutego 2014 r. pozwany B. F. zawarł z Bankiem (...) S.A. we W. (obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.) umowę kredytu mieszkaniowego, o numerze (...) **w kwocie 124.542 zł**, wypłacanego w trzech transzach (z dniem zamknięcia wypłat ustanowionym na 2 września 2014 r.), na poprawę standardu nieruchomości, położonej na działce nr (...), zabudowanej domem jednorodzinny, dla której Sąd Rejonowy P. (...)w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...) na kwotę 124.542,00 zł. Całkowity koszt kredytu, zgodnie z art. 3.08 tejże umowy, na dzień jej sporządzenia wynosił 88.535,96 zł. Nadto, zgodnie z art. 3.03 tej umowy, okres kredytowania rozpoczął się w dniu uruchomienia kredytu i wynosił 300 miesięcy, przy czym termin całkowitej spłaty kredytu został określony w harmonogramie spłat doręczonym kredytobiorcy.

Umowa kredytu przewidywała, iż wykorzystana kwota kredytu oprocentowana jest w stosunku rocznym według zmiennej stopy oprocentowania – obliczonej jako suma stawki WIBOR dla 3-miesięcznych depozytów międzybankowych w PLN i marży Banku w wysokości 1,4900 punktu procentowego z uwzględnieniem pozostałych postanowień umowy oraz 1,00 punktu procentowego do czasu ustanowienia hipoteki na zabezpieczenie roszczeń banku. Zgodnie z art. 3.05. ust. 3 umowy, obowiązująca na dzień jej zawarcia stopa procentowa wynosiła 5,19 % i miała zastosowanie dla pierwszego 3-miesięcznego okresu kredytowania. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 4,98 %.

Pozwany ustanowił zabezpieczenie wierzytelności Banku w postaci: hipoteki do kwoty 477.383,69 zł na działce nr (...), zabudowanej domem jednorodzinny, dla której Sąd Rejonowy P. (...)w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Ponadto dodatkowym zabezpieczeniem, w związku z udzielonym kredytem stało się pełnomocnictwo do dysponowania kontem osobistym kredytobiorcy oraz cesja polisy ubezpieczenia ww. nieruchomości z datą pewną.

Zgodnie z art. 6.01 przedmiotowej umowy, w przypadku m. in. nie spłaconej w terminie określonym harmonogramem raty kapitałowej, odsetek i prowizji, Bank mógł m.in. wypowiedzieć umowę z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia i zażądać spłaty całkowitej kredytu wraz z odsetkami i kosztami.

Aneks do umowy kredytu z dnia 3 lutego 2014 r., m.in. rozszerzono zabezpieczenie roszczeń Banku o weksel własny in blanco.

Dowód: umowa kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 3 lutego 2014 r. (k. 8-14 akt), aneks nr (...) do umowy o kredyt nr (...) z dnia 3 lutego 2014 r. (k. 15 akt), historia spłat kredytu nr umowy (...) (k. 71)

Pozwany nie wywiązał się z postanowień przedmiotowej umowy kredytu mieszkaniowego.

Pismem z dnia 14 listopada 2017 r., w związku z brakiem terminowej obsługi wierzytelności, powód wystosował wobec pozwanego „ostateczne wezwanie do zapłaty”, informując iż od kwoty przeterminowanego kapitału, każdego dnia naliczane będą odsetki karne i wezwał do natychmiastowego uregulowania całego zadłużenia przeterminowanego, w którym podał, iż zadłużenie według stanu na dzień 14 listopada 2017 r. wynosi 6.180,35 zł, w tym:

- a) 3.009,31 zł – przeterminowanego kapitału,
- b) 3.089,84 zł – przeterminowanych odsetek,
- c) 72,80 zł – odsetek karnych,
- d) 8,40 zł – opłat

Ponadto powód wskazał na możliwość innych form spłaty.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 14 listopada 2017 r., (k. 69)

Pismem z dnia 18 grudnia 2017 r., zatytułowanym „wypowiedzenie umowy”, powód w związku z brakiem uregulowania zaległych należności przez pozwanego, wypowiedział umowę kredytową o numerze nr (...) z dnia 3 lutego 2014 r. zawartą z pozwanym, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, wskazując iż według stanu na dzień 18 grudnia 2017 r., zadłużenie pozwanego wynosi 118.643,57 zł, i składają się na nie:

- a) 111.715.73 zł – nieprzetreminowanego kapitału,
- b) 119.91 zł – nieprzeterminowanych odsetek,
- c) 3.318,69 zł - przeterminowanego kapitału,
- d) 3.390.44 zł – przeterminowanych odsetek,
- e) 90,40 zł – karnych odsetek,
- f) 8,40 zł kosztów pism wysłanych w sprawie zadłużenia przeterminowanego.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 18 grudnia 2017 r. (k. 16)

Pismem z dnia 3 stycznia 2019 r., zatytułowanym „wezwanie do zapłaty” pozwany został poinformowany, iż jego zadłużenia zostały przekazane do obsługi Kancelarii (...). K. sp. k. oraz wezwany do uiszczenia zadłużenia. W piśmie tym poinformowano pozwanego o możliwości polubownego rozwiązania sporu, tj. zawarcia pisemnej ugody, regulującej warunki spłaty zadłużenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 3 stycznia 2019 r. (k. 18).

Pismem z dnia 13 czerwca 2019 r., powód przedstawił propozycje niezbędne do zawarcia ugody między stronami.

Dowód: pismo pełnomocnika wierzyciela z dnia 16 czerwca 2019 r.. (k. 67).

Prowadzenie przez pozwanego korespondencji z powodowym bankiem, mającej na celu uzyskanie przez pozwanego restrukturyzacji zaciągniętych przez niego kredytów, zostało przerwane w dniu 30 maja 2019 r. z uwagi na tymczasowe arestowanie pozwanego.

Dowód: okoliczność bezsporna, a nadto: zeznania pozwanego na rozprawie w dniu 20 stycznia 2020. (k. 108-109), pismo pozwanego dnia 8 czerwca 2019 r. (k. 26)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów. Co istotne, dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności z urzędu. Zgodnie z treścią art. 244 §1 k.p.c. za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na zasadzie art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd dał wiarę twierdzeniom złożonym przez pozwanego na rozprawie w dniu 20 stycznia 2020r., bowiem nie kwestionował on istnienia zobowiązania objętego pozwem. Sąd nie miał podstaw do uznania twierdzeń pozwanego o jego sytuacji materialno-majtkowej za niewiarygodne. Pozwany wskazał, że próbował zaproponować stronie powodowej inny harmonogram spłaty kredytu i wzmocnienia zabezpieczenia oraz że nadal jest gotowy spełnić swoje zobowiązanie. Brak jest jednak dowodu, by propozycje pozwanego zostały zaakceptowane przez stronę powodową.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny był między stronami w przeważającej mierze bezsporny. Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady, jak również co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz.U.2012.0.1376 t.j.) przez umowę kredytu, bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Oznacza to, że na powodzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanym zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Artykuł 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu.

W ocenie Sądu, przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyliczenia, a przede wszystkim dokumenty w postaci umowy kredytowej i historii spłat kredytu w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez nią roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Należy zwrócić uwagę, iż pozwany nie podniósł żadnych merytorycznych zarzutów zmierzających do obalenia zasadności dochodzonego przez stronę powodową roszczenia. Pozwany wskazał jedynie, iż podejmował próby rozwiązania sporu bezpośrednio z powodowym bankiem, m.in. poprzez złożenie wniosku o restrukturyzację kredytu, nie otrzymując nań odpowiedzi. Stanowisko procesowe pozwanego mogło zatem przemawiać za tym, iż w jego ocenie powództwo banku winno podlegać oddaleniu jako przedwczesne.

Przeprowadzone w toku niniejszej sprawy postępowanie dowodowe pozwoliło jednak na ustalenie, iż propozycje ugodowe ze strony powoda były pozwanemu składane. Wskazać należy w szczególności, iż bank wzywał bowiem pozwanego do zapłaty pismem z dnia 14 listopada 2017 r. (k. 60-69v akt). Na uwagę zasługuje przy tym fakt, iż wezwanie do zapłaty zaległej kwoty traktować należy właśnie jako próbę polubownego rozwiązania sporu (por. wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. akt(...))

W sprawie bezsporne było, że strony nie wypracowały porozumienia zmieniającego warunki spłaty kredytu. W trakcie procesu powód nie wyrażał woli porozumienia się z pozwanym, a pozwany na rozprawie w dniu 20 stycznia

2020r. oświadczył, że na złożone przez niego propozycje restrukturyzacji kredytu, ni uzyskał odpowiedzi, co została potraktowane przez Sąd jako brak zgody powoda na warunki oferowane przez strone pozwaną.

W konsekwencji przyjąć należało, iż strona powodowa sprostała ciężącemu na niej obowiązkowi dowodzenia, a pozwany nie sprzeciwił się skutecznie żądaniu pozwu.

Mając na uwadze powyższe, zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda podlegała kwota 127.649,49 zł wraz z odsetkami:

a) od kwoty 115.034,42 zł w wysokości 2,5-krotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, nie więcej jednak niż w wysokości odsetek maksymalnych liczonych od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 4.594,81 zł ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 15 maja 2019 r. do dnia zapłaty,

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i obciążył nimi pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.800 zł, na którą składały się: 6.383 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalonych zgodnie z § 2 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138.) oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (punkt 2 sentencji wyroku).

/-/ Sędzia Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Notować,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn powoda,
3. Z apelacją bądź za 21 dni.

P., 17 lutego 2020r. /-/ Sędzia Małgorzata Małecka